

give en Saanebevilling paa 1 Million uden denne Begrændsning af 50 Dre for hver Person.

Wahen: Det ærede 2det Medlem for 7de Kredss (Madjen) vilde ikke drøfte Aarsagerne til Bisnepolitiken; det har det ærede Medlem sine Grunde til, jeg antager, at det ikke kan være Dviul om, at Aarsagerne til den ligger i Oppositionens Begring ved at ville forhandle Nogetsomhelst med Ministeriet. Saa tilbageviste det ærede Medlem med Styrke Beskyldningen for ikke at varetage sin Kredsses Interesser. Ja, det er ikke gjort med Ord, det gjælder om at vise det i Gjærning, det er Gjærningerne, det kommer an paa, det er af dem, man skal vise sin Tro, og jeg ser ikke, at det ærede Medlems stærke Protester ere i Overensstemmelse med Kjendsgjærningerne. Her er en Række Bevillinger, som kunne komme Arbejderne og Kredsen i dens Helhed til Gode. Det ærede Medlem siger: Ja jeg indlader mig ikke paa at drøfte, om disse Foranstaltninger ere gavnlige og nødvendige. Men det mener jeg er en Tilsidejættelse af Befolkningens Interesser ikke at drøfte, om en Foranstaltning er nødvendig og gavnlig. Men, siger det ærede Medlem, der er en anden Mening i det andet Thing, det er en Kjendsgjærning; saa vil det ærede Medlem paastaa, at det just ikke var hans Mening at ville bøte sig for denne Kjendsgjærning. Men jeg siger: So, det gjør man i Gjærningen, naar man ikke en Gang gjør Forsøg paa at undersøge Spørgsmaalet, om en Ting er gavnlig og nødvendig, men uden videre skyder den til Side under Henvisning til, at der er en anden Mening i det andet Thing, det er i Virkeligheden at bøie sig i den Grad for denne Mening, at man ikke gjør Forsøg paa selv at have en Mening og stille den op mod en mulig Wildfarelse i det andet Thing. Det forekommer mig, at det er i høieste Grad netop at bøie sig for denne Mening, at man ikke en Gang forsøger paa at gjøre en selvstændig Mening gjældende herimod, og det gif helt igjennem det ærede Medlems Udtalelse: Folkethinget vil det og det, og vi knytte Betingelser til Lovforslaget, som gjøre det uigjennemførligt. Det er i høi Grad fra først til sidst at bøie sig for denne Mening, at man siger, den staar urofskelig, at ligeoverfor den kan der ikke være Tale om at gjøre en selvstændig Mening gjældende; men det er en Maade at optræde paa, som jeg ikke mener, at Grundloven forudsætter eller Befolkningens Tarv kræver. Naar der er Tale om en Række Bevillinger, lad os saa faae undersøgt, om de virkelig ere gavnlige og nødvendige, og lad os handle

derefter uden Hensyn til de Meninger, Andre maatte have om den Ting. Saa sagde det ærede Medlem, at der kunde ikke være Tale om at bevilge dette, fordi det var et Stykke Finantslov. Jeg vil bede den ærede Taler komme til Arbejderne med det Argument, til de Arbejdere, der Intet have at bestille, og som her have Udsigt til at faae for adskillige Millioner Arbejde, og sige til dem: Disse Arbejder kunne vi aldeles ikke bevilge, vi kunne ikke skaffe denne Bevilling, fordi det er et Stykke Finantslov, hvorved vi skulle give den. Jeg antager, at denne Arbejder vilde sige: Ja, da forekommer det mig dog nok, at naar det gjælder om at skaffe mange Tusinder Menneffer Arbejde og mange Tusinder Familier et rigeligt Underhold, kunde De vel nok være med til at at bevilge et Stykke Finantslov, deri kan jeg ikke se nogen Ulykke. Det er den Slags formelle Principer, som i Virkeligheden kun ere til Ulykke for ethvert fornuftigt og gavnligt Resultat. Det skal naas fast, at man ikke bryder sig om Realiteten, men at man anfører en saadan intetfigende Formalitet, et Stikord, som det, at der her er Tale om at bevilge et Stykke Finantslov, som Hovedgrund til at nægte de Millioner, som kunde komme Arbejderne til Gode. Saa siger man yderligere i Mangel paa bedre Argumenter: Men de komme dog kun for en mindre Del Arbejderne til Gode. For det Første turde det ærede Medlem ikke sige noget Bestemt om, hvor vidt denne mindre Del da gaar, og jeg tror, at Bevillingen for en meget stor Del vil komme Arbejderne til Gode, og for det Andet kommer den yderligere indirekte Arbejderne derved til Gode, at Arbejdsgiverne faae Midler i Hænde til yderligere at fremme en Række Foranstaltninger, de faae de Penge, som de savne, derved opbjuder vi den økonomiske Tilstand, og naar den bliver forbedret i det Hele, naar Handel og Skibsfart derved hjælpes frem, saa godt vi kunne, saa vil det ogsaa virke paa Arbejderne og ogsaa indirekte komme dem til Gode. Jeg tror altsaa, at man maa sige, at haade direkte og indirekte vil denne Række Bevillinger ogsaa komme Arbejderne til Gode. At vi ikke kunde hjælpe i saa vidt Omfang, som det kunde være ønskeligt, at vi ikke kunde skaffe hver Mand i Landet Arbejde og Underhold til hver Familie, som savner det, det er ganske vist sørgeligt, men det skal dog i alt Fald ikke hindre os i at hjælpe i saa stort Omfang som muligt. Selv om det er Tilfældet — det er dog blevet modsaat fra anden Side — at vi ikke kunne raade Bod paa alle Arbejdsgrene, lad os saa hjælpe paa dem, vi kunne; der er Ingen, der kan forlange, at man gjør Mere, end